

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Haandbog i Verdens-Historien. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 60. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1833_518A_1-txt-shoot-idm3207/facsimile.pdf (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Om skikkelserens Pagt med ham, saa høert Barn ette Dage gammelt skulde omklores og der maatte ikke findes en Uomstaaret, Fri eller Kral, hos hans Affom, og Herren sagde: Jeg velsigner Sara og giver dig en Søn med hende, som skal være Konge-Fader! Da faldt Abraham paa sit Ansigt men loe og sagde ved sig selv: Skulde vi faae en Søn, naar jeg er hundrede Aar og Sara halvfjerdens, og han sagde til Herren: ja, Gud lade I s m a e l leve! Som Jeg siger, sagde Gud, Sara skal se dig en Søn, som du skal kalde I s a k og med ham vil jeg slutte en evig Pagt at være hans og hans Affoms Gud. Dagsaa din Ven for I s m a e l har Jeg høert og jeg har velsignet ham, saa han bliver Fader til tolv Stammer og til et stort Folk, men med Sønnen, som Sara fødte ad Aare, med I s a k slutter jeg Pagten.

Derpaa tog Abraham og omfar sig selv og sin Søn Håmar og alt Mandk i s n i sit Huud; men som han nu sad en Middags-Stund i Dørvn paa sit Paulun i Mamre-Lund, da slog han sine Dine op og saar tre Wandrings-Mænd og lob dem imøde, bukkede dybt og sagde: Herre! har jeg fundet Naade for dine Dine, da gaar ikke din Hjemers Dør forbi, men lad os tage Vand til Fodbad og viderkøber eder i Lunnen med en Bid Brød, saa kan I fortsætte eders Reise! Som du vil, sagde den Fremmede, og strax lob Abraham ind i Løsten til Sara og sagde: Skund dig, tag tre Gieener fint Hvede-Mel og bag Kager! Og selv lob Abraham til Hørden og tog den bedste Fede-Kalv han fandt, led en af Høenerne lave den til i en Døst og brydte den saa de Fremmede under Egen med Smør og Mælk og Kalveskied og gik selv for Verde. Da sagde den Anden til ham: hvor er Sara, din Hustru? Jade i Helten, var Svaret. Velan, sagde han, om et Aar, ved denne Tid, naar Jeg kommer igjen, har Sara sig en Søn! Det hørde Sara, som stod bag Døren i Paulunet og lyttede, og hun loe ved sig selv og sagde: det er nok bagfæstet! Da sagde

Herren til Abraham: hvad skal det betyde, at Sara loe ved sig selv og sagde, hun er for gammel; for Gud er ingen Ting umuelig og, som sagt, Jeg kommer igjen ad Aare og da har Sara en Søn! Sara blev nu bang og nægtede, at hun havde loet, men han sagde: Snak! jo vist loe du!

Derpaa triffe de Fremmede sig og gik ad Sedoma og Gomorra til og Abraham fulgte dem paa Vei, og da sagde Herren: Jeg vil ikke dolge for min Tjener Abraham hvad jeg har isinde; thi han skal blive til et stort og talrigt Folk og i ham skal alle Jordens Folke-Hæder velsignes, og Jeg veed, han vil formane sine Børn og sin Slægt til at følge Herrens Reis og gjere Ret og Retfærdighed, saa Jeg kan lade Abraham rimmes Alle hvad jeg har lovet ham! Der er kommet mig et stort Skrig for Dren om Sedomas og Gomoras svare Synder, og Jeg fór ned for at see om Skriget har tilstrækkelig Grund eller ikke! De To var imidlertid gaaet forud til Sedoma, men Abraham stod for Herrens Ansigt, traadte nærmere og sagde: vil Du da edelægge den Retfærdige med den Ugudelige? Nej, det være langt fra, Jordens Dommer, skulde han ikke gjere Forskiel! Hvis der nu skulde være halvtredshundstyve Retfærdige i Staden, vil du da edelægge dem, eller vil du ikke mege mere spare hyle Staden for de halvtredshundstyve Retfærdiges Skyld? Jo, sagde Herren, findes der i Sedoma halvtredshundstyve Retfærdige, da vil Jeg spare hyle Staden for deres Skyld. Men, sagde Abraham, siden jeg nu er kommet Herren i Tale, skændt jeg kun er Sten og Alke, saa, hvis der skulde findes fem i de Halvtreds, vilde Du da derfor edelægge Staden? Nej, sagde Herren, findes der fem og fyrti, edelægger Jeg den ikke. Og see, Abraham blev ved at bede, og slog af til fyrti, til tredive og til tyve, og da Herren altid gjorde som han bad, da sagde Abraham: maa jeg ikke nok bede blot een Gang endnu: om der skulde findes Ti! Selv for de Ti Skyld,

